

an Ans is kunstenaar.
bstracte schilderijen.
t vriendje van Ans,
aar niks.
g beslissen de sloebers
en handje toe te steken ...

XIX
er van
de herkomst
009115

Die Keure wil het milieu beschermen. Daarom kiezen wij bewust voor papier dat afkomstig is uit verantwoord beheerde bossen. Dit boek is dan ook gedrukt op papier dat het FSC®-label draagt. Dat is het keurmerk van de Forest Stewardship Council.

013/893
58 774 8
.7/163

stina Ruell

e uitgever

weg 3, 8000 Brugge
225
Keure, Brugge

Thema 6 Lezen is fijn

AVI-niveau 5

Roze handen

Frank Pollet

Roze handen

'Moet jouw papa niet gaan werken?'

Sander vindt het raar. Ans heeft een papa die schildert. Hij werkt thuis. Elke dag werkt hij aan een tekening. Of aan een schilderij.

Ans vindt dat gewoon, maar Sander helemaal niet.

'Mijn papa gaat echt werken', zegt hij.

'Jouw papa niet.'

Ans is boos. 'Mijn papa werkt wel!', roept ze.

'Schilderen is ook werken, zegt mijn papa!'

De juf roept: 'Stil zijn, Ans en Sander!'

Ik wil rust in de klas. Als je de hele tijd zit te kletsen, kun je niets leren!'

Nu is het tekenles. Ans kan niet goed tekenen.

Ze probeert het wel, maar het lukt niet goed.

Ze wil een hond tekenen. Een hond zoals haar hond.

De hond van Ans heet Blafje. Het is een heel mooi dier. Maar de hond op haar blad lijkt niet op Blafje.

Het lijkt zelfs helemaal niet op een hond!

Sander lacht. Hij wijst naar de tekening van Ans.

'Dat is een stom beest', zegt hij. 'Kijk eens naar mijn paard.'

Ans kijkt op het blad van Sander. Daar staat een mooi paard. Sander kan goed tekenen. Hij doet het graag.

'Later word ik schilder', zegt hij fier. 'Ik wil muren schilderen. En plafonds. In geel en in wit en in rood.

En vloeren! Die schilder ik in blauw.

Of in paars. Dat is mooi.'

Ans lacht: 'Een paarse vloer? Die heb ik nog nooit gezien!'

'Dat geeft niet', zegt Sander. 'Als ik een paarse vloer wil, dan schilder ik hem paars.'

Ans kijkt weer naar het mooie paard op het blad van Sander. Dan kijkt ze naar haar eigen blad.

Daar ziet ze een zwart bolletje.

Dat is haar hond. Daaronder staan vier stokjes.

Dat zijn de poten. Aan de zijkant staat nog een stokje, schuin omhoog. De staart.

De kop van de hond is een kleiner bolletje.

Ans is boos. Boos op zichzelf.

Ik kan het niet, denkt ze.

De juf komt naast haar staan.
 'Is dat een paard?', vraagt ze.
 'Nee', zegt Ans. 'Of een koe?', vraagt de juf.
 'Nee,' zegt Ans, 'het is Blafje, mijn hond.'
 'O', zegt de juf en ze houdt een hand voor haar mond.
 'Ans kan niet goed schilderen', zegt Sander en hij lacht luid. 'En haar papa kan nog geen huis of een bloem schilderen.'
 Ans kijkt heel droevig. De juf kijkt streng naar Sander.
 'Ans doet haar best, dat is goed. En haar papa schildert heel mooi.'
 Sander houdt vol. 'Ik vind het niet mooi', zegt hij.
 'En de papa van Ans kan niet goed schilderen.
 Ans zegt dat hij nooit eens een huis schildert.
 Zelfs geen boom, geen koe, geen appel of geen peer.
 Er staat bij hem nooit een mens op een schilderij.
 Dat kan hij vast niet.'
 De juf kijkt Sander nu ernstig aan. Ze denkt diep na.
 Het wordt heel stil in de klas.
 Iedereen kijkt naar de juf.
 'Dus jij vindt een schilderij pas mooi als er een boom op staat. Of een koe. Of een paard. Of een hond.
 Of een mens ...

Tja, daar moet ik eens ernstig over nadenken, hoor', zegt ze.

Vandaag is Sander op bezoek bij Ans.
 'Waar is je papa nu?', vraagt hij.
 'Aan het werk', antwoordt Ans.
 'Je bedoelt dus aan het schilderen, maar niet aan het werk?'
 Ans glimlacht als ze in de lachende ogen van Sander kijkt.

'Mijn papa schildert boven, in de grote kamer', zegt ze. 'Daar mogen wij niet komen. We moeten hem met rust laten.'

'Mijn papa is elke weekdag 📖 weg om te gaan werken', zegt Sander.

'Als hij thuiskomt, roept hij altijd: gedaan met werken!' Dan vraagt Sander: 'Wat is je papa nu aan het schilderen, Ans?'

'Ik weet het niet', antwoordt Ans. 'Ik ben nog niet gaan kijken.'

'Gaan we samen eens kijken?', vraagt Sander nieuwsgierig.

'Nee!', zegt Ans. 'Mijn papa wil niet gestoord worden.' Dan horen ze een deur opengaan.

Iemand komt de trap af.

Blafje blaft blij en kwispelt 📖 met zijn korte staartje.

Daar is de papa van Ans. Hij heeft een vuile trui aan. En een broek vol vlekken.

Dat komt natuurlijk door de verf.

'Dag jongen', zegt de papa van Ans.

'Jij bent Sander, is het niet?'

Sander knikt. Papa aait hem eventjes over zijn hoofd. De papa van Ans is wel vriendelijk, denkt Sander.

'Mag ik eens iets vragen, meneer?', zegt hij.

'Zeg maar Karel', lacht hij. 'Zie ik eruit als een meneer?'

'Ik zou zo graag je nieuwe schilderijen zien. Mag dat?' Karel lacht: 'Kom mee, dan toon ik je mijn nieuwste schilderij.'

Blafje gaat niet mee. Hij is lui en kruipt in zijn mand. In de werkkamer liggen tientallen tubes verf op de grote kast. En er staat een groot doek op een vreemde tafel. 'Dat is een ezel 📖!'

'Een ezel?', vraagt Sander. 'Wat raar, dat lijkt niet op een ezel!'

'Een ezel is heel geschikt om zware pakken te dragen. En dit tafeltje is perfect om een schilderij te tillen 📖.'

Sander kijkt zijn ogen uit. Hij bekijkt elk schilderij goed.

'Wat stelt dit rare schilderij voor, meneer?', vraagt hij.

'Meneer? Die ken ik niet. Ik heet Karel.'

De papa van Ans lacht. 'Sander, jongen, wat zie jij op het doek staan?'

Sander vindt dat een raar antwoord.

'Wat denk je dat het is?'

Sander kijkt aandachtig. 'Ik zie alleen maar strepen en vlekken. En kleuren en cirkels.'

De papa van Ans knikt enthousiast 📖.

'Als het dat is wat je ziet, dan is het dat', glimlacht hij.

Dat vindt Sander nu toch wel een heel raar antwoord.

'Als jij vindt dat het strepen en cirkels zijn, dan is dat zo. Maar misschien ziet iemand anders deze cirkel als maan. En dan is dat ook zo.'

Sander snapt het nu helemaal niet meer.

'Weet je dan zelf niet wat je geschilderd hebt?'

De papa van Ans lacht luid. 'Ik weet dat het raar klinkt, jongen. Maar het is zo. Een dergelijk schilderij noemt men abstract 📖.'

Sander denkt heel diep na. Abstract.

Wat een moeilijk woord.

'Dat wil dus zeggen dat er geen bomen op het schilderij staan. Of huizen, of mensen, of koeien?'

Karel knikt. Sander kijkt hem vreemd aan en zegt dan: 'Er staan cirkels op en kleuren en vlakken.

En er staan rechthoeken en golfjes op.'

Weer knikt de papa van Ans. Hij glimlacht.

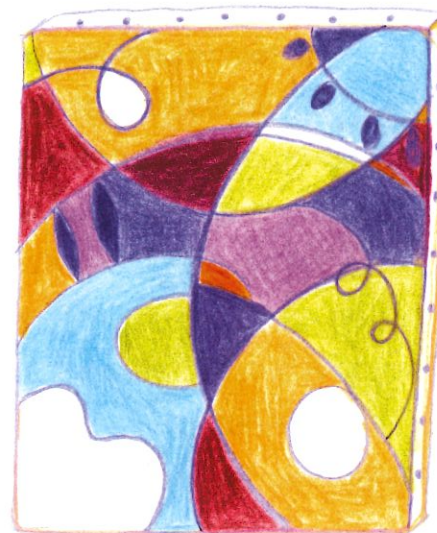
'Wat je denkt dat erop staat, dat staat er ook op.

Voor jou dan. Omdat jij vindt dat dit erop staat.

Maar voor iemand anders kan het iets anders zijn.'

Sander zucht en haalt zijn schouders op.
'Ik snap het niet', zegt hij. 'Wil je dan nooit echte dingen schilderen?'
'Natuurlijk wil ik dat. Maar ik doe het op mijn manier. En nu zou je mij een groot plezier kunnen doen.'
Ans knikt. Dat zinnetje kent ze. Maar Sander niet.
'Wat bedoel je?', vraagt hij nieuwsgierig.
De papa van Ans lacht. 'Ik bedoel dat ik nog veel werk heb.'
'O', zegt Sander. 'Dan ga ik weg. Ik wil je echt niet storen.'

Ans en Sander hollen met veel lawaai de trap af.
'Jouw papa is een rare snuiter 📖', zegt Sander.
Hij kijkt ernstig.
'Mijn papa, een rare snuiter? Vind je?', vraagt Ans.
Sander knikt.
'Ja, je papa weet dus zelf niet eens wat hij schildert.'
'Hm ...', Ans weet niet goed wat ze moet zeggen.
'Ja,' herhaalt Sander, 'jouw papa is echt een rare kwiet 📖.'
'Nee, dat is niet waar. Mijn papa is lief!', zegt Ans hardop.

Sander schudt het hoofd. 'Dat kan. Maar toch vind ik hem raar. En weet je wat ik ook raar vind?'
Ans haalt haar schouders op.
'Wat vind je ook raar?', vraagt ze.
'Op elk schilderij is er een witte vlek. Onderaan links', merkt Sander op.
En hij fluistert: 'Er staan vast wel twintig doeken in de kamer. En bij allemaal staat er onderaan links een witte vlek.'
Ans lacht. 'Dat is toch normaal', lacht ze.
'Jij vindt dat normaal? Wil dat iets zeggen?', vraagt Sander.

'Nee, nee, totaal niets. Het is gewoon een witte plek. Daarop zet papa altijd zijn naam. Zijn handtekening. Jij zet toch ook je naam op een tekening.'

Sander knikt. 'Ja, maar ik zet die altijd achteraan op het blad.'

Ans giert het uit van de pret. 'Stel je voor dat papa zijn naam achter op het schilderij zet!'

Het hoofd van Sander wordt rood.

Stom van me, denkt hij.

De volgende dag mogen de kinderen vertellen in de klas. Iedereen mag zeggen wat ze gisteren thuis hebben gedaan.

Sander vertelt natuurlijk over de papa van Ans.

'Hij is wel vriendelijk', zegt hij. 'Maar hij schildert niet mooi. Je kunt niet zien wat erop staat.

Het zijn strepen en kleuren.'

De juf knikt en zegt: 'En toch is dat wel mooi.'

'Weet je, de papa van Ans stelt volgende week tentoon 🖼️.' De kinderen snappen het niet.

Wat zal de papa van Ans volgende week doen?

'Volgende week hangen zijn schilderijen in een grote zaal. Netjes aan de muur. En dan komen er veel

mensen naar kijken. En dan staat de foto van de vader van Ans in de krant. Misschien verkoopt hij wel veel schilderijen!'

Sander lacht: 'Ik zou zo een schilderij nooit willen kopen. De papa van Ans kan echt niet tekenen!'

De juf zegt: 'Als je het niet mooi vindt, dan is dat maar zo. Er zijn veel andere mensen die het wel prima vinden. De papa van Ans kan uitstekend tekenen. Maar hij doet het op zijn manier.'

Dat vindt hij zelf mooier. Maar weet je wat? Ik heb een interessant 📖 voorstel. Jullie tekenen vandaag geen huis. Geen koe. Geen paard of hond. Geen zon of maan. Geen gras of blauwe lucht. Jullie tekenen vlakken. En kleuren. En rondjes. En lijnen.

Begin er maar aan!

De kinderen doen hard hun best. Ze tekenen een aantal lijntjes. En vierkanten. En golfjes. Ze kleuren een vlak rood. En een ander vlak paars. En dan weer een groter vlak lichtgroen.

Sander heeft een blauw potlood in zijn hand.

Hij wil iets tekenen, maar hij weet niet wat.

Hij legt het blauwe potlood weer in de doos.

En hij neemt een rood potlood uit die doos.

Hij kijkt naar het lege blad. En dan naar het rode potlood. Hij zucht diep en schudt het hoofd.

‘Sander, ben je nu nog niet begonnen?’, roept de juf een beetje boos. Ze komt naast hem staan en wijst naar het witte blad.

‘Zo, Sander. Ben je al klaar? Is dat jouw tekening?’ Sander kleurt zo rood als het potlood. Hij legt het in de doos. Hij neemt het paarse potlood. Dan trekt hij een lijn dwars over zijn blad. Dat is niet goed.

Hij draait het blad om.

Met het paarse potlood tekent hij een vierkant.

En daarin tekent hij een paard.

Daar is de juf weer.

‘Sander, je tekent een paard. Dat is de opdracht niet!’

Sander zucht. Hij scheurt zijn blad en neemt een nieuw. Hij probeert en probeert en probeert, maar het lukt niet. Weer scheurt hij zijn blad.

Snippers vallen op de vloer. Sander zucht.

Wat een moeilijke taak ...

Ook de andere kinderen vinden het lastig.

'Juf, mijn tekening is niet mooi', zegt Lies.

'Ik kan dat niet zo goed', zeurt Frank.

'Mijn tekening is lelijk.'

'Een normaal huis tekenen, is veel makkelijker',
bromt Kief.

Ze vinden het allemaal een erg moeilijke taak.

'Zie je wel', zegt de juf. 'De papa van Ans kan dat wel.'

Hij kan dus wel goed tekenen en schilderen!

De kinderen van de klas kijken beteuterd 📖.

Maar de juf troost hen: 'Als jullie veel proberen,
lukt het misschien ook.'

Na de les loopt Sander achter Ans aan.

'Mag ik straks nog eens komen kijken?', vraagt hij

aan Ans.

'Ik wil de schilderijen van je papa nog eens zien',
zegt hij.

Ans knikt. 'Ja hoor, dat mag wel. Ik zal het aan papa
vragen.' Ans is blij. Sander vindt nu dat haar papa
wel goed kan tekenen.

Vandaag is Sander weer bij Ans op bezoek.

Hij ziet Karel met zijn vuile trui aan.

'Meneer, mag ik nog eens naar een schilderij komen
kijken?', vraagt Sander heel beleefd.

'Ik heet niet meneer', lacht de papa van Ans.

'Ik heet Karel. Maar ik moet nu weg. Ik ga de zaal
nog eens bekijken.'

Sander kijkt Karel aan.

'De zaal bekijken?', vraagt hij.

Karel lacht: 'Ik ga naar de zaal voor mijn
tentoonstelling. Jullie moeten dus even alleen blijven.
Straks komt mama thuis.'

Dan vraag je het maar aan haar. Goed?

Hij wrijft Sander door zijn haar.

Ans krijgt een knuffel.

'Tot straks!'

‘Kunnen we nu niet snel eens naar zijn kamer?’, vraagt Sander.

Ans schudt het hoofd. ‘Nee, we moeten wachten tot mama er is.’

Maar Sander houdt vol. ‘Eventjes maar?’, probeert hij. Sander knipoogt naar Ans.

Die knikt en zegt: ‘Oké dan.’

Samen gaan ze de trap op naar de werkkamer van Karel. Sander vindt dat het er stinkt. Blafje vindt het vast ook. Hij blijft weer in zijn mandje liggen.

‘Wat stinkt er zo?’, vraagt Sander.

Hij haalt zijn neus op.

‘Dat is de verf. Maar ik ben het gewend 📖.’

‘Ik niet’, mompelt Sander. Weer haalt hij zijn neus op.

In de kamer staan veel doeken. Er zijn er die op de grond staan. Er zijn er ook die op ezels staan.

Sander kijkt zijn ogen uit. Hij vindt de schilderijen nu wel tof. ‘Allemaal abstract’, fluistert hij.

Dat woord heeft hij goed onthouden.

‘Kijk daar, de witte vlekken’, wijst Sander.

‘Je papa heeft vast vergeten zijn handtekening te schilderen.’

Ans antwoordt: ‘Oei! Daar heeft papa niet meer aan gedacht. En morgen moeten alle doeken al naar de zaal.’

Sander steekt een vinger op: ‘Wij zullen hem helpen!’

Ans ligt in haar bed. Ze slaapt nog niet.

Ze denkt aan Sander en aan hun werk.

Ze is tevreden. Ze hebben papa heel flink geholpen.

Hij zal gelukkig zijn.

Karel komt terug van de vergadering. Hij is moe.
Hij zucht en gaat meteen naar boven naar zijn kamer.
Even later hoort Ans haar papa roepen. Heel luid.
Eerst hoort ze niet goed wat hij roept.
Dan hoort ze het wel.

'Wat is dat hier? Hoe kan dat nu? Dat kan toch niet!
Er is iemand in mijn kamer geweest! En ik had nog
zo gezegd ... Mijn werk is naar de maan! 📖
Wie heeft dat gedaan?'
Ans snapt het niet goed.

Waarom is haar papa nu zo boos?
Ook mama komt naar boven.
Ze gaat de werkkamer van papa binnen.
'Ik snap het niet', zegt mama. 'Echt niet.'
'Toen ik thuiskwam, waren Ans en Sander in de
keuken. Ze waren braaf aan het spelen.'
Ans hoort haar papa roepen:
'Haal Ans uit haar bed! Nu!'
'Sst!', sust mama. 'Ze slaapt misschien al.
We zullen het haar morgen vragen.'
Ans is bang. Ze weent. Mama komt haar kamer
binnen. Ze ziet dat Ans nog niet slaapt.
En dat ze heel hard weent.
'Wat is er, kindje?', vraagt ze zacht.
'We wilden alleen maar helpen', snikt Ans.
Mama droogt Ans haar tranen af.
Ze aait haar over haar wangen.
'Je papa is heel boos', zegt ze. 'Hij moest alleen nog
zijn naam op de doeken schilderen.'
Ans knikt. 'Zijn hand-tekening', snikt ze.
'En Sander wilde papa helpen ...'
Mama knikt en zegt: 'Jullie doopten je handjes in de
verf ...'

Ans knikt. 'Ja, onze handjes staan op de doeken.
Op die lege plekken.'

Enkele dagen later staat er een foto van Karel in de
krant. Er staat ook een lange tekst over hem in.
Mama leest het artikel aandachtig.

'De mensen vinden zijn doeken heel goed', zegt
mama. 'En weet je wat ze ook prima vinden?'

Ans en Sander schudden het hoofd.

'Zijn hand-tekening. Die handjes op al zijn
schilderijen. Ze vinden die roze handjes van jullie echt
heel erg mooi ...'

Ik oefen.

kunnen
zeggen
appel
knuffel
alleen

natuurlijk
vriendelijk
moeilijk
lelijk
makkelijk
sierlijk

plafonds
tubes
cirkels
schouders
snippers
artikels

staartje
lijntje
tafeltje
zinnetje
bolletje

teken les
week dag
thuis komen
glim lachen
open gaan
werk kamer
hand tekening

tekenles
weekdag
thuiskomen
glimlachen
opengaan
werkkamer
handtekening

even, eventjes
net, netjes

makkelijker
nieuwste

abstract
en thou si ast
in ter es sant

enthousiast
interessant

Ik begrijp.

blz.

- 6 Elke **weekdag** gaat mijn vader werken.
Mijn vader gaat elke dag van de week werken,
behalve op zondag.

- 6 Onze hond is blij en **kwispelt** met zijn staartje.
Hij **beweegt** met zijn staartje **heen en weer**.

- 7 Op deze **ezel** wordt een doek
of paneel gezet waarop men kan
schilderen.

- 8 Hij **tilt** de zware kist op.
Hij **heft** de zware kist op.

- 8 **Enthousiast** kwam hij aangerend.
Helemaal **uitgelaten** en **opgewekt** kwam hij aangerend.

- 8 Op een **abstract** schilderij zien we geen
herkenbare vormen uit de werkelijkheid.

- 10 Het is een **rare snuiter**, een **rare kwiet**.
Het is een **rare kerel**.

- 12 Mijn tante is kunstenares en **stelt** haar schilderijen vaak
tentoon. Mijn tante geeft een **tentoonstelling**.
Haar schilderijen hangen in een zaal en er komen mensen
naar kijken.

- 14 Ik heb een **interessant** voorstel.
Ik heb een **boeiend** voorstel.

- 16 Hij keek wat **beteuterd**.
Hij keek wat **sip**.

- 18 Ik ben het al helemaal **gewend**.
Ik ben er al helemaal aan **gewoon**.

- 20 **Mijn werk is naar de maan!**
Mijn werk is **helemaal kapot**.